

Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν αυτοσκοπό άλλα προσπάθεια δημιουργίας νέων συλλογικών δομών και αναβάθμισης των ήδη υφιστάμενων.

Στόχος δεν είναι άλλος από την έξοδο από την οικονομική κρίση,

όμως αυτήν την φορά με τους δικούς μας όρους,

που δεν είναι άλλοι από την

γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση

μέσω της οικειοποίησης των μέσων παράγωγης και τη χρησιμοποίηση τους για τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας

μέσω της δημιουργίας δικτύων και σχέσεων μακριά από λογικές διαμεσολήψης, ανάθεσης

έχοντας για όπλα μας την αλληλεγγύη, τη
συντροφικότητα, την ισότητα,
τις οριζόντιες αντιεραρχικές δομές,

προβάλλοντας το συλλογικό μας εαυτό και
την προσωπική μας αξιοπρέπεια.

**Αυτοδιαχειριζόμενο
Στέκι Πολυτεχνείου**

Αίθουσα 11, κτ Χημικών Μηχ.
stekipolytexneiou.org

Η ιστορική γνώση είναι δύναμη.

{ κάνοντας μια μικρή αναδρομή στις σημαντικότερες
καπιταλιστικές κρίσεις του τελευταίου αιώνα }

Τη δεκαετία του '20 στην Ευρώπη και στην Αμερική παρουσιάζεται κρίση υπερσυσσώρευσης, που μεταφράζεται με τη σειρά της σε κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Η κρίση αυτή συντελεί στην πόληση των κοινωνικών στρωμάτων, στην ανάδυση φασιστικών καθεστώτων και τελικά "ξεπερνιέται" με την "προτεινόμενη" από την άρχουσα τάξη λύση, τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, την ολοκληρωτική καταστροφή δηλαδή κομματιών της παραγωγής και στην συνέχεια την επανεκκίνηση της καπιταλιστικής μηχανής προς όφελος πάντα των αφεντικών.

Με την επανέναρξη της αυξανόμενης κερδοφορίας των αφεντικών και μέχρι τη δεκαετία του '70 που ξέσπασε η επόμενη καπιταλιστική κρίση το διαχειριστικό μοντέλο μεταρρυθμίζεται και η μορφή του είναι αυτή των παροχών σε πηλατιές κοινωνικές μάζες. Παροχές που ήταν αποτέλεσμα αφενός ευρύτερων κοινωνικών αγώνων και διεκδικήσεων κι αφετέρου συνειδητή επιλογή του κεφαλαίου (για τις πρωτοκοσμικές χώρες) με μόνο στόχο την άμβλυση των αντιφάσεων του προηγούμενου οικονομικού μοντέλου (ήταν η εποχή που οι όροι κενσιανισμός και κράτος πρόνοιας λαμβάνουν σάρκα και οστά στο κοινωνικο-οικονομικό γίγνεσθαι).

Την δεκαετία του 60 με τους πειραματισμούς της σχολής του Φρίντμαν σε χώρες όπως η Χιλή, η Αργεντινή αλλά και οι Ηνωμένες Πολιτείες αρχίζει για μία ακόμα φορά η μετάλλαξη του προσώπου του καπιταλισμού (νεοφιλελεύθερα μοντέλα). Στο τέλος του '70 με το ξέσπασμα της επόμενης οικονομικής κρίσης μπαίνουν στο παιχνίδι τα δάνεια για να εξισορροπήσουν την υποτίμηση της εργατικής δύναμης, αλλά και επίσημοι διακρατικοί φορείς όπως το ΔΝΤ ως τρόπος διαχείρισης κυρίως των κρατικών χρεών. Μπορεί τα δάνεια να παρέτειναν τον χρόνο ζωής αυτού του μοντέλου, δεν κατάφεραν όμως να υπερβούν τις εγγενείς αντιφάσεις του ίδιου του καπιταλισμού, δηλαδή την υπερσυσσώρευση του πλούτου σε σχέση με τη διαρκή υποτίμηση της εργατικής δύναμης, ή με πιο απλά λόγια

την αδυναμία να αγοράσουν οι εργαζόμενοι αυτά που παράγουν

πίσω στο παρόν ...

Έτσι περίπου στο 2008 αρχίζουν να εμφανίζονται σημάδια της καινούργιας κρίσης πρώτα στην Αμερική που γρήγορα πέρασαν στην Ευρώπη. Πολύ γρήγορα τα δάνεια - φούσκες "σκάνε" και πολύ σύντομα η χρηματοπιστωτική κρίση εμφανίζεται και χτυπάει τη μία χώρα μετά την άλλη (Αμερική, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία ...). Για μια ακόμα φορά φαίνεται ότι οι κρίσεις είναι δομικό στοιχείο του ίδιου του καπιταλισμού και δεν έχουν να κάνουν ούτε με τα πρόσωπα στην εξουσία, με λαμόγια και golden boys (όχι ότι προφανώς δεν έχουν και αυτοί το ρόλο τους να παίξουν), ούτε με τους "τεμπέληδες" Έλληνες, τα "λαμόγια" τους Ιταλούς, τους "βρωμιάρηδες" μετανάστες και τα λοιπα στερεότυπα αλληλά ούτε με κρατικά μοντέλα διαχείρισης, επομένως και η υπερβαση τους να απαιτεί κάτι πολύ παραπάνω από μια απλή εξυγίανση μέσω αλληλαγών κυβερνήσεων ή προσώπων σε "νευραλγικές" θέσεις.

Η κρίση είναι ευκαιρία για πολλούς....

Προς το παρόν αποδεικνύεται αποδοτική μονό για τα αφεντικά καθώς αυτοί εκμεταλλευόμενοι την ρευστή κατάσταση εξαπολύουν ολομέτωπη επίθεση σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας μας. Από την μεριά τους προβάλλεται ως λύση για μας η εθνική ενότητα (να σώσουμε την πατρίδα μας, οι ξένοι αποικιοκράτες που θέλουν να υποδουλώσουν την Ελλάδα μας, τώρα όλος ο λαός ενωμένος ενάντια στο μνημόνιο και τους γερμανούς κατακτητές κλη...) χρησιμοποιώντας συνεχώς "το μπαμπούλα" της χρεοκοπίας της Ελλάδας, ταυτίζοντας το συμφέρον των αφεντικών (της χωράς αλληλά και όχι μόνο) με το συμφέρον των εκμεταλλευόμενων. Πώς γίνεται όμως να ταυτίζεται το συμφέρον αυτού που του κόβεται ο μισθός, με του αφεντικού του που κερδίζει από τη μείωση; (τραπεζίτες, βιομήχανοι κ.τ.λ) Η κρίση λοιπόν για εμάς έχει οικονομικά-ταξικά χαρακτηριστικά και όχι εθνικά ακριβώς όπως η εκμετάλλευση και αυτοί που την ασκούν, τα αφεντικά, δεν γνωρίζουν σύνορα, δεν υπολογίζουν στο χρώμα ή την καταγωγή των εκμεταλλευόμενων - καταναλωτών αλληλά μονάχα στην διαιώνιση του κύκλου της παραγωγής - κατανάλωσης.

Επομένως δεν μπορεί να υπάρξει συλλογικοποίηση παρά μόνο με ταξικούς όρους και σ' αυτή την κατεύθυνση ας αναλογιστούμε :

ποιοί είναι αυτοί που παράγουν τον πλούτο ?

είτε αυτό λέγεται τρόφιμα, αυτοκίνητα και κορδόνια για παπούτσια είτε λέγεται πληροφορία, γνώση και λογιστικά φύλλα ;

ποιοί είναι αυτοί που τους πίνουν το αίμα για ένα ξεροκόμματο ψωμί και την ψευδαίσθηση της μεγάλης ζωής, του lifestyle και της δυνατότητας ανέλιξης που ποτέ δε θα 'ρθει, όσο και αν το κουστούμι με το οποίο πάνε καθημερινά στο γραφείο που έχει αντικαταστήσει την βρώμικη φόρμα εργασίας και ο υπολογιστής που έχει αντικαταστήσει τις αξίνες, το φτυάρι και τις μηχανές στα εργοστάσια προδιαθέτει για κάτι διαφορετικό;

Ποιοί είναι αυτοί που καθημερινά ξυπνούν δίχως όνειρα και ελπίδα για το αύριο, γεμάτοι ανασφάλεια και φόβο για την επόμενη μέρα καθώς βλέπουν καθημερινά να τους αποσπάται βίαια ότι μέχρι πριν λίγο καιρό θεωρούνταν αυτοσυνόνητο και δικαίωμα, ανεξάρτητα αν και αυτό έχει άμεση σχέση με τους κατά καιρούς μετασχηματισμούς του καπιταλιστικού μοντέλου όπως έχει ήδη αναφερθεί

Και από τη μεριά μας τι ?

Πλέον είναι προφανές στην καθημερινή μας ζωή ότι οι ανάγκες μας δεν μπορούν να ιλυθούν ατομικά, αλληλά απαιτούν συλλογικές λύσεις.

Οι συνθήκες που δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα τις δυο προηγούμενες δεκαετίες, όπου σ'ένα πλαίσιο ηλασματικής ευημερίας (πάντα με δανεικά) κυριάρχησαν οι νοοτροπίες του ατομισμού, της υπερκατανάλωσης και των συντεχνιακών αγώνων, είχαν σαν αποτέλεσμα να έχουμε σήμερα αδυναμία στο να συλλογικοποιήσουμε τις προσπάθειες μας για να λύσουμε τα προβλήματα μας.

να δημιουργήσουμε τα αντιπαραδείγματα

Υπάρχει ωστόσο προσπάθεια αναβίωσης της κουλτούρας των συλλογικών αγώνων μέσω εγχειρημάτων που συμβαίνουν σε όλο τον ελληνικό χώρο, από τις συλλογικές κουζίνες, τα χαριστικά παζάρια, την άρνηση πληρωμών των λογαριασμών της δεή και των όποιων φόρων - "χαρτσιών" και την επανασύνδεση του ρεύματος όπως γίνεται ήδη σε πολλές γειτονιές της Αθήνας, τις συνελεύσεις των γειτονιών, τις καταλήψεις-αυτοοργανωμένους χώρους, τα κοινωνικά ιατρεία πχ στα Πετράλωνα, τις απαιτητριώσεις προϊόντων σε σουπερ μάρκετ, μέχρι τις απεργίες σε εργοστάσια και την αυτοδιαχείριση εργασιακών χωρών όπως η κατάληψη του κέντρου υγείας στο Κιλκίς. Βλέπουμε λοιπόν να αναδύεται μια καινούργια ανταγωνιστική πραγματικότητα τόσο με επίκεντρο την διαβίωση στη μητρόπολη όσο και τους εργασιακούς χώρους.

να λειτουργήσουμε ανταγωνιστικά στο υπάρχον

Από τη μία, αυτές οι αυτοοργανωμένες προσπάθειες καλύπτουν βιοτικές ανάγκες μειώνοντας το κόστος διαβίωσης μας (κοινωνική αυτομείωση) ενώ από την άλλη αποτελούν κομμάτι της μελλοντικής κοινωνίας που οραματιζόμαστε (χωρίς κράτος, αφεντικά, ιεραρχία). Αυτά τα εγχειρήματα δεν αποτελούν φάρμακα για να επουλωθούν οι πληγές του κράτους και οι δικές μας σε καιρό κρίσης, και αυτό γιατί προωθούν σαφώς τον ταξικό ανταγωνισμό, που η μόνη λύση που βλέπει ως "βιώσιμη" είναι αυτήν που περνάει πάνω από την κυριαρχία.